

~~ELIZALDE~~ (Perec del proclama)

¿ Quiere Ud. echar un vistazo
a esto por si le da de alguna
idea, a tal aprovechada de
su texto?

PER A UNA SOLIDARITAT NACIONAL I DEMOCRÀTICA

CRIDA A LA UNIÓ DELS CATALANS

12

Quan un règim s'identifica amb un home, la fi d'aquest home és la fi del règim.

Un negre capítol de la història d'Espanya està a punt de cloure's, i la llibertat torna a acostar-se als catalans.

El franquisme ens fou imposat amb una guerra fratricida pels nazis alemanys i els feixistes italians que fa quaranta anys eren una força a Europa. La Segona Guerra Mundial acabà amb aquesta força. Els règims dictatorials i militars de Portugal i de Grècia han caigut. L'Estat Espanyol és avui l'únic d'Europa on superviu encara aquest règim anacrònic. Esperar que continuï, fossilitzat i isolat en un Occident democràtic, més que una il·lusió és un greu perill. Cal que els catalans ens preparem activament per a reprendre la marxa ascendent del nostre poble sota el guiatge català i posar-lo al nivell de l'Europa democràtica. Tenim massa a perdre si no ho fem.

Avui hem de concentrar totes les energies en la construcció del futur. La tasca és molt gran i feixuga: l'alliberament i la reconstrucció del nostre poble. Hem de reeixir amb eficàcia i sentit de responsabilitat.

M'adreço ara a tots els catalans, no com a polític de partit, sinó com President del Consell Nacional Català, com patriota català i com demòcrata. Jo mai no he estat membre d'un partit polític i he procurat mantenir-me sempre al marge de les discussions que hi hagi pogut haver entre grups catalans i mantenir bones relacions amb tots ells. Com tots els catalans nacionals he procurat sempre complir amb el meu deure de servir Catalunya en tots els camps on he pogut. Com demòcrata he estat sempre disposat a seguir i acatar la voluntat del poble català.

En acostar-se moments que poden ésser crítics per al nostre poble puc esperar, doncs, que aquest aculli la meva crida a la unió de tots els catalans com inspirada solament per assolir el bé de la nostra terra i per la voluntat de servir-la.

Es així, doncs, com ara m'adreço als catalans de totes les idees i de totes les classes socials, i en especial als catalans nacionals i als demòcrates instant a tots a que aportin llur cooperació a aquesta empresa nacional. Tots hem de participar activament a aquest moviment de solidaritat nacional i democràtica que avui és imprescindible per a reconstruir el nostre poble.

Aquesta crida s'adreça als catalans de Barcelona i als de les comarques on el sentiment nacional es manté tant viu, així com als patriotes de totes les Terres Catalanes que formen una unitat històrica, lingüística i cultural i que avui tendeixen a devenir una unitat econòmica.

M'adreço especialment als joves. Dels catalans d'avui el 70% no feu la guerra de 1936-39. D'entre ells els més joves poden aportar llur entusiasme i llurs energies, i els no tant joves, que ratllen a la cinquantena, llur experiència i llur guiatge.

L'Església ha evolucionat des del temps de la IV Guerra Civil Espanyola, i a Catalunya avui està al costat del poble. Les agrupacions professionals han fet l'obra positiva de desvetllar la consciència de llurs sectors respectius enfront del franquisme - arquitectes, advocats, metges... tots col·laboren en aquesta represa.

Les Comissions Obreres han fet una tasca a l'avantguarda dins les fàbriques a Barcelona i a les altres ciutats industrials. L'Assemblea de Catalunya ha reeixit a aplegar i organitzar forces considerables, especialment els sectors i partits d'esquerra i d'ultra-esquerra.

El nostre poble haurà sempre d'agraïr a les organitzacions culturals l'obra eficaç i patriòtica que de manera tant eminent ha contribuït a salvar la nostra llengua i la nostra cultura.

Rendim homenatge als catalans anònims, homes i dones, que individualment o en petits cercles, de dins i de fora de Barcelona, tant han arribat a fer per a resistir i mantenir viu l'esperit nacional i que activament o passivament han reeixit a frustrar l'acció destructora de l'enemic.

De manera molt especial voldriem adreçar uns mots sicers i cordials a les Institucions que el nostre poble un dia s'havia donat i als homes que les representen, exhortant-los a ocupar activament el lloc important i a primer rengle que els pertoca en aquest ressorgiment nacional.

Per al seu bon funcionament una democràcia cal que marxi damunt de dues rodes, l'esquerra i la dreta. Tant els obrers com els elements sans de la burgesia tenen el dret d'organitzar llurs respectius partits. Alguns catalans de llarga visió s'han esforçat darrerament a Barcelona a omplir els buids que poguessin haver-hi al centre i al centre dreta. Els homes i els grups representatius d'aquests sectors així situats tenen el deure d'incorporar-se a aquest ampli moviment nacional i democràtic que haurà d'omplir el desert que a Catalunya el franquisme deixarà darrera seu.

L'etapa post-franquista que s'acosta serà ben diferent de la pre-franquista d'ara fa quaranta anys. Catalunya, l'Estat Espanyol, Europa, el món... tot ha canviat i haurem de saber more'ns dins d'aquesta nova conjuntura, sense oblidar els escarments de la guerra, la revolució i la post guerra i l'experiència acumulada en aquests tristos anys de fosca, censura i opressió, mentre Europa i el món feien un salt formidable vers el progrés i ens deixaven endarrera. Alliberada la nostra terra i establerta sòlidament la democràcia en ella, una de les primeres tasques serà posar-la al nivell dels altres pobles lliures d'Europa.

Per a l'etapa que estem preveient caldrà que tots els partits catalans actuïn coordinadament i damunt certes línies de coincidència. Caldrà que actuïn com catalans i no com sucursals d'altres regions. Caldrà un ferm sentit democràtic en cadascun d'ells i en llurs relacions entre ells d'acord amb la manera d'esser del nostre poble. La Convenció Europea de Drets Humans, la Declaració Universal de Drets de l'Home i d'altres Convencions i Principis de les Nacions Unides hauran d'esser fonaments de la nostra democràcia. Caldrà aiximateix fer revivre i enfortir la tradició federal catalana, base del nostre pensament polític, per tal d'arribar a solucions confederals o de comunitat de pobles lliures per a totes les nacions ibèriques. Acabat el franquisme desapareixerà l'obstacle qu'ens priva d'ingressar a l'organització europea. Caldrà, doncs, orientar el nostre poble vers Europa i participar en les seves organitzacions fins a ocupar el lloc que de dret pertoca a les Terres Catalanes dins una futura federació europea.

La nació catalana és un conjunt humà. Haurem d'atendre en primer lloc al benestar, l'educació, la millora de la situació econòmica i social i al progrés de tots els catalans, molt particularment d'aquells que es troben en situació desfavorescuda, de llurs famílies i de llurs infants fins a recuperar el retard que trenta-cinc anys de règim franquista ens ha fet sofrir en relació als altres pobles de l'Europa Occidental.

Catalunya sense llibertat no pot viure. Ens cal la llibertat per a organitzar-nos i per a realitzar els nostres plans de progrés i de desenvolupament.

pament. Per a dur-los a terme tot el poder de decisió ha d'estar en mans catalanes i en terra catalana.

El poble català pensa i treballa. Ha creat una cultura i una economia que són patrimoni col·lectiu del poble català. Són les nostres creacions de les quals podem estar orgullosos perquè han contribuït al progrés i a la consideració del poble català i perquè són les nostres contribucions a la cultura occidental i a l'economia europea.

La nostra llengua i la nostra cultura han sofert durant una generació unes persecucions que planificades i executades amb tots els recursos d'un estat totalitari equivalen a un genocidi cultural i nacional. Però seria enganyar-nos no reconèixer que han rebut fondes ferides, i qu'ens caldrà disposar de plens poders per a guarir-les i recuperar el temps perdut en llur desenvolupament.

Tot i la crisi d'avui, la nostra economia mai no havia assolit una expansió com l'actual. És el treball dels catalans que amb tota tenacitat l'ha creada. En l'etapa de reconstrucció d'una Catalunya lliure la defensa i el desplegament de la nostra indústria i de tota l'economia catalana ha d'esser una tasca primordial. Milions de catalans i d'habitants de la nostra terra depenen d'elles. Però si els catalans treballem i creem riquesa és lògic i just que el poder d'ordenament i de decisió estigui plenament en les nostres mans. Hem de mirar vers el futur i hem de mirar també més enllà de les fronteres de l'Estat Espanyol. L'expansió de la nostra economia ha de traspasar-les. Europa s'està creant i els catalans hem d'esser-hi, continuant la nostra vocació europea.

La democràcia catalana en un règim de llibertat nacional haurà de comprendre tots els catalans, de tots els grups i de totes les classes socials. Tots hauran de trobar-se dins d'ella, col·laborar per al bé comú i facilitar totes les millores socials que calgui especialment per a les classes que més ho necessiten. La democràcia catalana és viable i els catalans hem de demostrar que tenim suficient maduresa política per a governar-nos i reeixir.

Després de trenta-cinc anys de genocidi des del centre per a destruir les nacions de la perifèria el problema de la llibertat d'aquestes nacions, Galícia, Euzkadi, Terres Catalanes i Canàries, haurà d'esser fermament plantejat i resolt en tota la seva amplitud i profunditat d'acord amb els principis del dret d'autodeterminació i del dret a la independència de tots els pobles proclamats per les Nacions Unides. Són els principis que l'Estat Espanyol ha justament aplicat als seus antics territoris a l'Àfrica i els d'Europa no podem esser de drets inferiors. És el problema vital per a les Terres Catalanes i a resoldre'l hem de concentrar totes les nostres energies.

Els perifèrics són el 45% de la població de l'Estat. En 1986 serem el 50%. Si en 1930, en temps de la II República i l'Estatut, el rifon de Castilla (Lleó i les dues Castelles) tenien el 27% de la població de l'Estat i les Terres Catalanes el 22%, en 1980 el nucli central serà el 26% i les Terres Catalanes el 29%.

Aquest canvi de la infraestructura demogràfica i econòmica de l'Estat Espanyol requereix una transformació de la seva estructura política.

Lluny de qualsevol domini d'una nació damunt de les altres cal la igualtat de drets de totes elles, la llibertat de cadascuna i la cooperació entre totes. Una Comunitat Ibèrica d'Estats lliures pot obrir un camí al poble de Portugal si un dia, en virtut del seu dret a l'autodeterminació, decidís acostar-se als pobles ibèrics.

El règim Franco imposa la seva continuïtat amb la reinstauració de la Monarquia dels Borbons, que tantes vegades els pobles hispànics han enderro-

cat. La Monarquia serà la continuadora del franquisme. Aquesta Monarquia, trabada i limitada per les lleis constitucionals que el "Movimiento" li ha imposat, mancarà de tota substància pròpia i serà incapable de donar satisfacció a la voluntat de llibertat dels pobles peninsulars, especialment a la nostra terra on no hi ha monàrquics. Juan Carlos podria trencar amb aquesta carcassa del "Movimiento". Però aquesta hipòtesi, teòricament possible, és impossible en la pràctica.

La pedra de toc per a jutjar el valor democràtic de la Monarquia a Espanya serà observar el seu tracte de les nacions perifèriques i de les seves llibertats. El parlar avui d'una Mancomunitat, com la de dues generacions endarrera, és un mal averany i un boomerang que's girarà contra la Monarquia, en confirmar que Catalunya no pot esperar res d'ella, i que amb la República obtingué l'Estatut. Els grups catalans que podrien sentir-se temptats per aquesta solució han de reflexionar seriosament per a no exposar-se a falles de greus conseqüències, com ho fou la de 1931 en no saber preveure l'onada catalana i republicana que s'alçava a Catalunya.

És essencial que la democràcia catalana disposi d'un partit de centre o de centre dreta. Proclamar-se monàrquic no és essencial i pot esser causa de noves divisions entre catalans en el moment en que ens cal anar tots junts.

No oblidem que tota proposta d'avui no pot esser més que provisòria i subjecta a una decisió definitiva del poble català lliurement i democràticament expressada.

Cal la unió de tots els catalans davant els moments crítics que segurament se'ns presentaran. Si tots anem units, amb esperit ferm i resolt a alliberar i reconstruir la nostra Terra i el nostre Poble, vencerem tots els obstacles i reeixirem a crear-los novament renaixents i lliures, socialment justos i progressius, moderns i europeus.

La responsabilitat recau damunt nostre exclusivament. Els catalans mateixos serem responsables davant la història i el nostre poble de la nostra llibertat, benestar i profitosa cooperació entre tots nosaltres. La responsabilitat serà nostra i aquesta vegada no podrem donar la culpa a ningú més. De l'èxit o de la fallida els catalans mateixos en serem responsables.

En fer aquesta crida als catalans de totes les idees, classes socials i partits com President del Consell Nacional, patriota i democrata, em sento recolzat pel guiatge dels nostres grans homes de la dreta i de l'esquerra :

Cambó : Monarquia? República? Catalunya!

Companys : Catalans, Catalunya!

J.M. BATISTA i ROCA
President del
CONSELL NACIONAL CATALÀ

Toluges del Rosselló
28 Juliol del 1974.